U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní 16, Praha 1, v řízení o návrhu žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2010, č. j. 8 A 194/2010 – 23,

takto:

I. Návrh **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) svým návrhem brojí proti shora označenému usnesení Městského soudu v Praze, kterým v řízení o stěžovatelově žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 6. 2010, č. j. 1656/10 o určení advokáta stěžovateli zamítl žádost stěžovatele o osvobození od soudních poplatků.

[2] Městský soud nejprve usnesením ze dne 24. 9. 2010 stěžovatele vyzval k zaplacení soudního poplatku k podané žalobě. Na to stěžovatel reagoval žádostí o osvobození od soudních poplatků. Vyplnění této žádosti nepovažoval městský soud za dostatečné, a proto stěžovatele vyzval (č. j. 8 A 194/2010 – 10), aby formulář – prohlášení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků řádně vyplnil a doložil své majetkové poměry. Tato zásilka však byla dne 25. 11. 2010 vrácena soudu, neboť ji nebylo možné vložit do schránky adresáta. Městský soud následně vydal v záhlaví citované usnesení, jímž žádost stěžovatele o osvobození od soudních poplatků zamítl.

[3] Jelikož stěžovatel nezaplatil soudní poplatek, městský soud posléze usnesením ze dne ze dne 21. 1. 2011, č. j. 8 A 194/2010 – 31, řízení zastavil podle ust. § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s ust. § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů.

[4] Toto usnesení stěžovatel napadl dne 12. 7. 2011 kasační stížností, v níž namítal neúčinnost doručení, když řádně nedošlo ani k doručení výzvy soudu k doložení

majetkových poměrů, ani k doručení usnesení městského soudu o zamítnutí žádosti o osvobození od soudních poplatků. Nejvyšší správní soud následně na základě této kasační stížnosti rozsudkem ze dne 29. 7. 2011, č. j. 2 As 88/2011 – 55 (dostupný na www.nssoud.cz), zrušil uvedené usnesení městského soudu ze dne 21. 11. 2011 o zastavení řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení, neboť dospěl k závěru, že ani u jedné z předmětných písemností neproběhlo doručení řádně. „*Pokud městský soud stěžovateli řádně nedoručil výzvu k prokázání majetkových poměrů pro účely přiznání osvobození od soudního poplatku ani usnesení o zamítnutí žádosti o osvobození od soudních poplatků, a přesto následně rozhodl o zastavení soudního řízení, dopustil se nezákonnosti, pro kterou je třeba napadené usnesení zrušit. Svým postupem totiž nedal stěžovateli šanci, aby napravil případné vady své žádosti o osvobození od soudních poplatků, resp. aby se bránil proti následnému rozhodnutí městského soudu o zamítnutí této žádosti. Za takové situace nemohl přistoupit k vydání rozhodnutí o zastavení soudního řízení.*“

[5] Stěžovatel nicméně v nyní posuzovaném návrhu opětovně brojí proti citovanému usnesení městského soudu ze dne 7. 12. 2010 o zamítnutí jeho žádosti o osvobození od soudních poplatků, s jehož závěrem po obsahové stránce polemizuje a které nadto považuje za „absurdní“ a „antedatované“. Stěžovatel tak činí navzdory skutečnosti, že Nejvyšší správní soud v dané věci již jednou rozhodoval, když ve výše citovaném rozsudku k návrhu stěžovatele toto usnesení, stejně jako usnesení na něj navazující, označil za nezákonná, neboť městský soud svým postupem (vadným doručením) nedal stěžovateli šanci napravit případné vady své žádosti o osvobození od soudních poplatků, přičemž věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení, aby v daném případě napravil svá pochybení, která stěžovatel městskému soudu nicméně v nyní posuzovaném návrhu opětovně vytýká.

[6] Za dané situace ovšem Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než takový návrh odmítnout podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť byl podán v rozporu s překážkou věci již rozhodnuté, když o téže věci, na základě shodných skutečností a ve vztahu ke stejnému stěžovateli již jednou Nejvyšší správní soud meritorně rozhodl.

[7] Stěžovatelův nynější postup a jím předestřené výtky o „antedatování“ či absurditě citovaného usnesení tak Nejvyšší správní soud jen utvrzují v názoru, že v případě nyní posuzovaného návrhu stěžovatele (stejně jako v drtivé většině ostatních podání a procesních návrhů činěných stěžovatelem před krajskými soudy, resp. Nejvyšším správním soudem), byl stěžovatel motivován spíše snahou opětovně vyvolávat a vést spory, bez ohledu na jejich podstatu a původní účel, jenž by měl spočívat ve skutečné ochraně práv stěžovatele.

[8] V souladu s ustanovením § 60 odst. 3 věta prvá s. ř. s. bylo vysloveno, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. července 2012

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu